ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 22. decembra 2008 *

Vo veci C-333/07,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Cour administrative d'appel de Lyon (Francúzsko) z 12. júla 2007 a doručený Súdnemu dvoru 17. júla 2007, ktorý súvisí s konaním:

Société Régie Networks

proti

Direction de contrôle fiscal Rhône-Alpes Bourgogne,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, predsedovia komôr P. Jann, C. W. A. Timmermans (spravodajca), K. Lenaerts, A. Ó Caoimh a J.-C. Bonichot, sudcovia K. Schiemann, P. Kūris, E. Juhász, L. Bay Larsen a P. Lindh,

* Jazyk konania: francúzština.

generálna advokátka: J. Kokott,
tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 30. apríla 2008,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— spoločnosť Régie Networks, v zastúpení: B. Geneste a C. Medina, advokáti,

— francúzska vláda, v zastúpení: G. de Bergues a B. Messmer, splnomocnení zástupcovia,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: J.-P. Keppenne a B. Martenczuk, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 26. júna 2008,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka platnosti rozhodnutia Komisie Európskych spoločenstiev z 10. novembra 1997 o nevznesení námietok proti zmene systému pomoci v prospech miestnych rozhlasových staníc (štátna pomoc č. N 679/97 — Francúzsko) (ďalej len „sporné rozhodnutie“), ktorého stručné oznámenie bolo uverejnené v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* (Ú. v. ES C 120, 1999, s. 2).

2 Tento návrh bol predložený v súvislosti so žalobou, ktorú podala spoločnosť Régie Networks (ďalej len „Régie Networks“), založená podľa francúzskeho práva, o vrátenie sumy, ktorú zaplatila ako parafiškálnu daň z reklamy šírenej rozhlasovým a televíznym vysielaním za rok 2001.

Právny rámec

3 Článok 80 zákona č. 86-1067 z 30. septembra 1986 o slobode komunikačných prostriedkov (JORF z 1. októbra 1986, s. 11755), zmenený a doplnený článkom 25

zákona č. 89-25 zo 17. januára 1989 (JORF z 18. januára 1989, s. 728) a článkom 27 zákona č. 90-1170 z 29. decembra 1990 (JORF z 30. decembra 1990, s. 16439), stanovuje:

„Prevádzkovatelia rozhlasového vysielania prostredníctvom hertzových vĺn, ktorých obchodné zdroje pochádzajúce z oznamov vysielaných anténou a majúce charakter známkovej reklamy alebo sponzorskej reklamy sú nižšie ako 20 % ich celkového obratu, majú nárok na pomoc v súlade s podmienkami stanovenými dekrétom Conseil d'État.

Financovanie tejto pomoci je zaistené odvodom z prostriedkov pochádzajúcich z reklamy vysielanej v rozhlase a v televízii.

Na príjem prevádzkovateľov rozhlasového vysielania prostredníctvom hertzových vĺn počas vysielania oznamov, ktoré majú podporovať akcie kolektívneho charakteru alebo vo všeobecnom záujme, sa na účely stanovenia hornej hranice uvedenej v odseku 1 tohto článku neprihliada."

4 Podľa článku 1 dekrétu č. 97-1263 z 29. decembra 1997 o zavedení parafiškálnej dane v prospech fondu na podporu rozhlasového vysielania (JORF z 30. decembra 1997, s. 19194):

„Od 1. januára 1998 a na dobu piatich rokov sa zavádza parafiškálna daň z reklamy šírenej rozhlasovým a televíznym vysielaním [(ďalej len ‚daň z reklamy')], určená na financovanie fondu pomoci držiteľom povolenia na prevádzkovanie rozhlasového vysielania prostredníctvom hertzových vĺn, ktorých obchodné zdroje pochádzajúce z oznamov vysielaných anténou a majúce charakter známkovej reklamy alebo sponzorskej reklamy sú nižšie ako 20 % ich celkového obratu.

Účelom tejto dane je podporovať rozhlasové vysielanie.“

5 Článok 2 tohto dekrétu stanovuje:

„Daň sa vyrubí zo súm, ktoré zaplatili zadávatelia reklamy za vysielanie svojich reklamných oznamov určených pre francúzske územie po odpočítaní odmeny za sprostredkovanie a dane z pridanej hodnoty.

Platiteľmi dane sú osoby zabezpečujúce uvedenie týchto reklamných oznamov.

Spoločný výnos ministrov pre rozpočet a komunikácie stanoví sadzbu dane, ktorá bude odstupňovaná podľa trojmesačných príjmov subjektov zabezpečujúcich uvedenie reklamných oznamov — platiteľov dane, s nasledujúcimi obmedzeniami:

…“

6 Z článku 3 uvedeného dekrétu vyplýva, že čistý výnos z dane z reklamy sa uhrádza do Fondu na podporu rozhlasového vysielania (ďalej len „FPRV“), ktorý spočíva v individualizovanom účte otvorenom v účtovníctve Národného audiovizuálneho inštitútu.

7 Článok 4 tohto dekrétu stanovuje, že túto daň vyrubuje, účtovne potvrdzuje a na účet FPRV vyberá všeobecné daňové riaditeľstvo podľa rovnakých pravidiel a s rovnakými zárukami a sankciami, aké sú stanovené pre daň z pridanej hodnoty.

8 Články 7 až 20 dekrétu č. 97-1263 stanovujú systém pomoci vyplácanej Národným audiovizuálnym inštitútom a financovanej čistým výnosom z dane z reklamy uhradeným do FPRV.

9 Príjemcami tejto pomoci sú držitelia povolenia na prevádzkovanie rozhlasového vysielania, ktorých uvádza článok 1 tohto dekrétu (ďalej len „miestne rozhlasové stanice“).

10 Podľa článku 7 uvedeného dekrétu pomoc v rámci dostupných prostriedkov prideľuje výbor, ktorého zloženie a fungovanie je upravené týmto ustanovením, ako aj článkami 8 až 11 uvedeného dekrétu (ďalej len „výbor FPRV“).

11 Dekrét č. 97-1263 zavádza tri druhy pomoci (ďalej len „pomoc pre rozhlasové vysielanie“).

12 Najskôr ide o zriaďovaciu subvenciu, ktorej podmienky udelenia stanovujú články 12 a 13 tohto dekrétu. Táto subvencia, ktorej výška môže byť najviac 100 000 FRF, sa udelí miestnym rozhlasovým staniciam, ktoré prvýkrát získali povolenie, na základe nimi predloženého spisu.

13 Ďalej ide o pomoc na vybavenie, ktorej postup pridelenia upravuje článok 14 uvedeného dekrétu. Táto pomoc, ktorá je prideľovaná miestnym rozhlasovým staniciam na základe spisu, ktorý predložia, nemôže byť pridelená skôr ako päť rokov po udelení zriaďovacej subvencie a môže byť udelená len raz za päť rokov. Jej suma nemôže byť vyššia ako 50 % hodnoty dotknutej investície a tiež je obmedzená na najviac 100 000 FRF.

14 Nakoniec ide o ročnú subvenciu na prevádzku, ktorej podmienky udeľovania stanovujú články 16 a 17 tohto dekrétu.

15 Podľa článku 17 ods. 1 dekrétu č. 97-1263:

„Výška subvencie na prevádzku sa určuje podľa sadzobníka stanoveného výborom [FPRV] s prihliadnutím na výnosy z bežnej prevádzky posudzovaného prevádzkovateľa pred odpočítaním režijných nákladov na reklamu. Výška subvencie sa zverejní."

16 Druhý odsek tohto článku stanovuje, že táto suma môže byť zvýšená o 60 % v závislosti od snáh vynaložených rozhlasovou stanicou, aby sa diverzifikovali hospodárske prostriedky priamo spojené s rozhlasovou činnosťou, podľa činností, ktorými sa angažuje v prospech profesijného vzdelávania svojich zamestnancov, podľa činností v oblasti vzdelávania a kultúry, podľa účasti na akciách kolektívnej povahy v oblasti programov a podľa snáh vynaložených v oblasti sociálnej komunikácie na lokálnej úrovni a v oblasti integrácie.

17 Systém pomoci pre rozhlasové vysielanie, ktorý zaviedol dekrét č. 97-1263 uplatniteľný vo veci samej, nastúpil na miesto systému, ktorý od 1. januára 1983 zaviedli rôzne skoršie dekréty, najskôr na úvodné obdobie dvoch rokov a neskôr na obdobie piatich rokov.

18 Systém pomoci pre rozhlasové vysielanie, ako ho upravuje článok 302a KD Code général des impôts (všeobecný daňový zákonník), zavedený článkom 47 zákona č. 2002-1575 z 30. decembra 2002 o rozpočte na rok 2003 (JORF z 31. decembra 2002, s. 22025), nastúpil na miesto systému, ktorý bol zavedený dekrétom č. 97-1263, od 1. januára 2003 na dobu neurčitú.

19 Tento nový systém bol od 1. júla 2003 zmenený článkom 22 zákona č. 2003-709 z 1. augusta 2003 o sponzorstve, združeniach a nadáciách (JORF z 2. augusta 2003, s. 13277).

20 Podľa článku 302a KD ods. 2 všeobecného daňového zákonníka zmeneného a doplneného týmto zákonom:

„Daň sa vyrubí zo súm, ktoré zaplatili zadávatelia reklamy subjektom zabezpečujúcim uvedenie reklamných oznamov, za vysielanie a šírenie svojich reklamných oznamov z francúzskeho územia po odpočítaní odmeny za sprostredkovanie a dane z pridanej hodnoty.

…“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

Rozhodnutia Komisie o po sebe nasledujúcich systémoch pomoci určených pre rozhlasové vysielanie

21 Svojím rozhodnutím z 1. marca 1990 o pomoci č. N 19/90 Komisia informovala francúzske úrady, že nemá v úmysle vzniesť námietky voči zavedeniu systému pomoci pre rozhlasové vysielanie, ktorý jej tieto úrady oznámili v súlade s článkom 93 ods. 3 Zmluvy EHS (zmenený na článok 93 ods. 3 Zmluvy ES, teraz článok 88 ods. 3 ES).

22 V takom istom zmysle bolo vydané aj rozhodnutie Komisie zo 16. septembra 1992 o pomoci č. N 359/92, pokiaľ ide o návrh dekrétu, ktorým sa mení systém pomoci určený pre rozhlasové vysielanie, ktorý bol predmetom jej skoršieho rozhodnutia; tento návrh francúzske úrady oznámili Komisii v súlade s článkom 93 ods. 3 Zmluvy EHS.

23 V tomto druhom rozhodnutí Komisia dospela k názoru, že so zreteľom najmä na samotné vlastnosti príjemcov týchto podpôr (stanice malej veľkosti s miestnymi poslucháčmi) sa nezdá, že by hospodárska súťaž a obchod v rámci Spoločenstva mali byť zasiahnuté v miere, ktorá je v rozpore so spoločným záujmom, a že preto výnimku zo zákazu pomoci možno odôvodniť tým, že tento systém aj naďalej sleduje ciele vo všeobecnom záujme.

24 Ďalej sporným rozhodnutím Komisia rovnako informovala francúzske úrady, že nemá v úmysle vzniesť námietky voči návrhu dekrétu, ktorým sa mení skôr schválený systém

pomoci pre rozhlasové vysielanie, ktorý jej tieto úrady oznámili v súlade s článkom 93 ods. 3 Zmluvy ES a ktorý sa neskôr stal dekrétom č. 97-1263.

25 V tomto rozhodnutí Komisia usúdila, že keďže rozpočtové zdroje záväzne určené na dotknuté podpory neboli zvýšené a príjemcami týchto podpôr sú rozhlasové stanice s miestnym publikom, nezdá sa, že by obchod v rámci Spoločenstva mal byť zasiahnutý v miere, ktorá je v rozpore so spoločným záujmom, a že preto výnimku zo zákazu pomoci možno odôvodniť tým, že tento systém naďalej sleduje ciele vo všeobecnom záujme.

26 Nakoniec Komisia svojím rozhodnutím z 28. júla 2003 o pomoci č. NN 42/03 (ex N 725/02) nevzniesla námietky proti návrhu zákona o zmene systému pomoci pre rozhlasové vysielanie, predtým schváleného v jeho po sebe nasledujúcich úpravách tromi vyššie uvedenými rozhodnutiami, ktorý jej francúzske úrady oznámili v súlade s článkom 88 ods. 3 ES. Takto zmenený systém je odteraz predmetom článku 302a KD ods. 2 všeobecného daňového zákonníka, v znení zákona č. 2003-709.

27 V poslednom uvedenom rozhodnutí Komisia zdôraznila, že platiteľmi dane z reklamy, ktorá financuje dotknutý systém pomoci, sú subjekty zabezpečujúce uvedenie reklamných oznamov, a nie individuálni zadávatelia reklamy, na ktorých faktúre táto daň ani nie je uvedená.

28 Skonštatovala tiež, že daňovníkmi tejto dane sú len subjekty zabezpečujúce uvedenie reklamných oznamov, usadené na francúzskom území, a že preto predmetom dane nie je vysielanie reklamných oznamov zo zahraničia na francúzske územie.

29 Navyše Komisia zohľadnila, že naopak subjekty zabezpečujúce uvedenie reklamných oznamov, usadené na francúzskom území, ktoré vysielajú výlučne do zahraničia, sú daňovníkmi uvedenej dane, takže daň je takto v súlade s pravidlami Spoločenstva upravujúcimi parafiškálne dane určené na financovanie systému pomoci.

30 Okrem toho sa Komisia najmä domnievala, že keďže príjemcami dotknutého systému pomoci sú nekomerčné a čisto miestne rozhlasové stanice, tento systém sleduje cieľ vo všeobecnom záujme tým, že zachováva pluralitu médií na miestnej úrovni, a že z neho vyplývajúci vplyv na obchod v rámci Spoločenstva je zanedbateľný.

31 Komisia preto dospela k názoru že uvedený systém, ktorý uľahčuje rozvoj činnosti miestneho rozhlasového vysielania a neovplyvňuje obchod v rámci Spoločenstva v miere, ktorá je v rozpore so spoločným záujmom, je pomocou, ktorá je zlučiteľná so spoločným trhom na základe článku 87 ods. 3 písm. c) ES.

Skutkové okolnosti

32 Skutkové okolnosti, ako vyplývajú z rozhodnutia vnútroštátneho súdu, možno zhrnúť nasledujúcim spôsobom.

33 Régie Networks, ktorá predáva reklamný priestor miestnych frekvencií NRJ GROUP, zaplatila 152 524 eur ako daň z reklamy za rok 2001.

34 Potom požiadala o vrátenie tejto sumy od miestnych správcov dane. Keďže jej žiadosť bola mlčky zamietnutá vzhľadom na to, že správca dane o nej nerozhodol v zákonom stanovenej lehote, podala žalobu na Tribunal administratif de Lyon (Lyonsky správny súd).

35 Rozsudkom z 25. apríla 2006 tento prvostupňový súd zamietol žalobu, ktorú podala Régie Networks. Žalobkyňa preto podala odvolanie na Cour administrative d'appel de Lyon (Lyonsky odvolací správny súd).

36 Pred vnútroštátnym súdom Régie Networks po prvé tvrdila, že sporné rozhodnutie je neplatné pre nedostatočné odôvodnenie.

37 Toto rozhodnutie jednak neodôvodňuje záver, že dotknutý systém pomoci patrí jednoznačne do jednej z kategórií výnimiek stanovených Zmluvou ES. Okrem toho Komisia v uvedenom rozhodnutí nepreskúmala otázku, či spôsob financovania tohto systému, to znamená daň z reklamy, je zlučiteľný so Zmluvou, a výslovne neodôvodnila svoje posúdenie z tohto hľadiska, aj keď z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že takéto preskúmanie je nevyhnutné pre posúdenie zlučiteľnosti pomoci, pričom Régie Networks v tejto súvislosti odkazuje na rozsudok z 21. októbra 2003, van Calster a i. (C-261/01 a C-262/01, Zb. s. I-12249).

38 Po druhé Régie Networks uviedla, že sporné rozhodnutie obsahuje nesprávne právne posúdenie. Daň z reklamy je nezlučiteľná so spoločným trhom z dôvodu, ktorý

mimochodom Komisia zohľadnila vo svojom rozhodnutí z 28. júla 2003 uvedenom v bodoch 26 až 31 tohto rozsudku, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora dovezené tovary a služby musia byť oslobodené od akéhokoľvek fiškálneho poplatku určeného na financovanie systému pomoci, z ktorej majú prospech len vnútroštátne podniky.

39 Po tretie Régie Networks tvrdila, že sporné rozhodnutie obsahuje nesprávne posúdenie skutkových okolností, keďže v rozpore so skutočnosťou Komisia tvrdila, že rozpočtové zdroje záväzne určené pre dotknutý systém pomoci neboli zvýšené.

40 Régie Networks z toho vyvodila záver, že pokiaľ by sporné rozhodnutie Komisie mal Súdny dvor Európskych spoločenstiev vyhlásiť za neplatné, potom predmetný systém pomoci, ktorého vykonanie bolo povolené týmto rozhodnutím, by bol nezákonný *ab initio* a táto nezákonnosť systému pomoci by spôsobila nezákonnosť jeho financovania.

41 Vnútroštátny súd sa domnieva, že tri žalobné dôvody, ktoré uviedla Régie Networks, vyvolávajú vážne ťažkosti, ktoré spochybňujú platnosť sporného rozhodnutia.

42 Za týchto podmienok Cour administrative d'appel de Lyon rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„[Je sporné rozhodnutie platné], pokiaľ ide o jeho odôvodnenie, pokiaľ ide o posúdenie zlučiteľnosti financovania systému pomoci pre rozhlasové vysielanie zriadeného na

obdobie 1998 — 2002 so Zmluvou a pokiaľ ide o dôvod založený na tom, že rozpočtové prostriedky na predmetný systém pomoci neboli zvýšené?“

O prejudiciálnej otázke

O prípustnosti

43 Komisia sa domnieva, že netreba, aby Súdny dvor rozhodol o otázke platnosti sporného rozhodnutia, ktorú kladie vnútroštátny súd, keďže táto otázka nemá žiaden súvis s predmetom sporu vo veci samej, ktorý sa týka zákonnosti dane z reklamy.

44 Podľa Komisie táto daň nepatrí do pôsobnosti ustanovení Zmluvy v oblasti štátnej pomoci. Keďže suma subvencií vyplatených v rámci systému pomoci pre rozhlasové vysielanie nesúvisí s výnosom dane, ktorá ich financuje, pretože kritériá určenia výšky pomoci nijako nesúvisia s úrovňou výnosu z tejto dane, táto daň nie je neoddeliteľnou súčasťou tohto systému. Komisia v tejto súvislosti odkazuje na bod 40 rozsudku z 27. októbra 2005, Distribution Casino Francúzsko a i. (C-266/04 až C-270/04, C-276/04 a C-321/04 až C-325/04, Zb. s. I-9481).

45 Tejto námietke nemožno vyhovieť.

46 Podľa ustálenej judikatúry pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Spoločenstva položených vnútroštátnym súdom v rámci právnej úpravy a skutkových okolností, ktoré tento súd vymedzí na svoju vlastnú zodpovednosť a ktorých správnosť Súdnemu dvoru neprináleží preverovať, platí prezumpcia relevantnosti. Zamietnutie návrhu vnútroštátneho súdu Súdnym dvorom je možné len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Spoločenstva nemá žiadnu súvislosť s realitou alebo predmetom sporu vo veci samej, pokiaľ ide o hypotetický problém alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi podkladmi potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré sa mu položili (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. júna 2007, van der Weerd a i., C-222/05 až C-225/05, Zb. s. I-4233, bod 22 a citovanú judikatúru).

47 Súdny dvor môže najmä rozhodnúť, že neodpovie na prejudiciálnu otázku o posúdení platnosti aktu Spoločenstva, ak je zrejmé, že posúdenie požadované vnútroštátnym súdom nemá žiadnu súvislosť s realitou alebo predmetom sporu vo veci samej (pozri najmä rozsudok z 10. januára 2006, Cassa di Risparmio di Firenze a i., C-222/04, Zb. s. I-289, bod 75 a citovanú judikatúru).

48 Preto, aby sa posúdila prípustnosť tohto návrhu na začatie konania o prejudiciálnej otázke, stačí skonštatovať, že *a priori* nemožno vylúčiť existenciu vzťahu medzi prejudiciálnou otázkou týkajúcou sa posúdenia platnosti sporného rozhodnutia prijatého v rámci pravidiel Zmluvy v oblasti štátnej pomoci a sporom vo veci samej, ktorého predmetom je žiadosť Régie Networks o vrátenie súm zaplatených za rok 2001 ako daň z reklamy, ktorej skúmanie si vyžaduje posúdenie zákonnosti tejto dane.

49 Prinajmenšom totiž nie je zjavné, že uvedená daň nie je neoddeliteľnou súčasťou systému pomoci určeného pre rozhlasové vysielanie.

50 V tomto štádiu rozboru prejudiciálnej otázky stačí uviesť, že opak sa skôr zdá byť pravdou, pretože predmetné vnútroštátne právne predpisy výslovne stanovujú, že výnos dane z reklamy je určený na financovanie FPRV, ktorý ďalej slúži na financovanie uvedenej pomoci.

51 Ak sa však na prvý pohľad zdá, že možno tvrdiť, že takýto vzťah záväzného určenia existuje medzi uvedenou daňou a pomocou, na ktorej financovanie bola táto daň zavedená, nemožno vylúčiť, že určenie prípadnej neplatnosti sporného rozhodnutia môže vyplývať z nezákonnosti tejto dane, čo by mohlo spôsobiť vznik povinnosti vrátenia súm zaplatených v podobe tejto dane.

52 Za týchto podmienok sa prinajmenšom zjavne nezdá, že požadované posúdenie platnosti sporného rozhodnutia nemá žiadnu súvislosť s realitou alebo predmetom sporu vo veci samej.

53 Komisia spochybňuje tiež prípustnosť prejudiciálnej otázky z toho dôvodu, že z prípadného prejudiciálneho rozsudku, ktorý určí neplatnosť sporného rozhodnutia, nevyhnutne nevyplýva, že dotknutá daň je nezákonná a musí byť vrátená.

54 Podľa Komisie so zreteľom na jej výlučnú právomoc rozhodnúť o zlučiteľnosti pomoci, vnútroštátny súd by mal nariadiť vrátenie dane, ktorou sa financuje pomoc schválená Komisiou, len vtedy, ak zistená neplatnosť je taká, že dokonca v rámci nového rozhodnutia táto pomoc môže byť jedine vyhlásená na nezlučiteľnú so spoločným trhom.

55 Túto námietku tiež treba zamietnuť.

56 Bezpochyby je pravdou, že ak v nadväznosti na prípadný prejudiciálny rozsudok, ktorý určí, že sporné rozhodnutie je neplatné, Komisia prijme nové rozhodnutie, jeho výsledkom nie je nevyhnutne to, že daň z reklamy musí byť považovaná za protiprávnu, keďže toto nové rozhodnutie môže byť opätovne kladné.

57 Z tejto jedinej okolnosti však nevyplýva, že požadované posúdenie platnosti sporného rozhodnutia nemá zjavne žiadnu súvislosť s predmetom sporu vo veci samej a že preto posúdenie relevantnosti a nevyhnutnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania vnútroštátnym súdom by mohol Súdny dvor spochybniť.

58 Naopak, ak by sa ukázalo, že sa skutočne musí určiť, že sporné rozhodnutie je neplatné, odpoveď Súdneho dvora v tomto zmysle by mohla byť naozaj potrebná a relevantná pre riešenie sporu vo veci samej, pretože by zaväzovala Komisiu opätovne preskúmať predmetný systém pomoci vo veci samej.

59 Okrem toho nemožno vylúčiť, najmä v rozsahu, v akom sa niektoré zo žalobných dôvodov uvedených Régie Networks týkajú aspektov tohto systému, ktoré Komisia ešte nepreskúmala a ktoré spôsobujú, že systém je nezlučiteľný so spoločným trhom, že po takomto preskúmaní Komisia dospeje k záveru, že uvedený systém musí byť skutočne vyhlásený za nezlučiteľný so spoločným trhom, čo, ako je už vysvetlené v bode 51 tohto rozsudku, môže spôsobiť protiprávnosť dane z reklamy a následne vznik povinnosti vrátiť sumy zaplatené v podobe tejto dane.

60 Preto prezumpcia relevantnosti, ktorá sa vzťahuje na návrhy na začatie prejudiciálneho konania, nie je vyvrátená námietkami, ktoré vzniesla Komisia (pozri analogicky najmä rozsudok van der Weerd a i., už citovaný, body 22 a 23).

61 Z uvedeného vyplýva, že prejudiciálna otázka je prípustná.

O veci samej

O platnosti sporného rozhodnutia so zreteľom na povinnosť odôvodnenia

62 Svojou otázkou, pokiaľ sa týka platnosti sporného rozhodnutia vzhľadom na jeho odôvodnenie, sa vnútroštátny súd pýta Súdneho dvora, či sa má toto rozhodnutie považovať za neplatné pre nedostatočné odôvodnenie, keďže na jednej strane toto rozhodnutie neodôvodňuje záver, že daný systém pomoci určite patrí do jednej z kategórií výnimiek stanovených článkom 92 ods. 3 Zmluvy ES a že na druhej strane v tomto rozhodnutí Komisia nepreskúmala otázku, či spôsob financovania tohto systému pomoci, to znamená daň z reklamy, je zlučiteľný so Zmluvou, a výslovne neodôvodnila svoje posúdenie z tohto hľadiska.

63 Podľa ustálenej judikatúry odôvodnenie, ktoré požaduje článok 190 Zmluvy ES (teraz článok 253 ES), musí byť prispôsobené charakteru sporného aktu a musia z neho vyplývať jasne a jednoznačne úvahy inštitúcie, ktorá prijala rozhodnutie, umožňujúce dotknutým subjektom spoznať dôvody prijatého opatrenia a príslušnému súdnemu orgánu vykonávať svoju kontrolu. Požiadavka odôvodnenia musí byť hodnotená vzhľadom na okolnosti daného prípadu, najmä na obsah aktu, na povahu uvádzaných

dôvodov, ako aj na záujem, ktorý môžu mať na získaní takýchto vysvetlení osoby, ktorým je akt určený, alebo ďalšie osoby priamo a individuálne dotknuté takýmto aktom. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie vymedzovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, pretože odpoveď na otázku, či odôvodnenie aktu zodpovedá požiadavkám článku 190 Zmluvy, sa má posudzovať nielen vzhľadom na text aktu, ale tiež na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych pravidiel upravujúcich dotknutú oblasť (pozri najmä rozsudky z 15. apríla 2008, Nuova Agricast, C-390/06, Zb. s. I-2577, bod 79, a z 1. júla 2008, Chronopost a La Poste/UFEX a i., C-341/06 P a C-342/06 P, Zb. s. I-4777, bod 88 a citovanú judikatúru).

64 Po prvé, pokiaľ ide o povahu predmetného aktu, sporné rozhodnutie bolo prijaté na konci predbežného preskúmania pomoci, ktoré upravuje článok 93 ods. 3 Zmluvy ES a ktorého cieľom je iba umožniť Komisii, aby vyjadrila svoje prvé stanovisko k čiastočnej alebo úplnej zlučiteľnosti dotknutej pomoci bez začatia formálneho zisťovania, ako ho stanovuje odsek 2 uvedeného článku, určeného na to, aby mohla Komisia získať úplné informácie o všetkých údajoch, ktoré súvisia s touto pomocou (pozri v tomto zmysle najmä rozsudok Nuova Agricast, už citovaný, bod 57 a citovanú judikatúru).

65 Takéto rozhodnutie, ktoré sa musí prijať v krátkych lehotách, pritom musí obsahovať iba dôvody, pre ktoré sa Komisia domnieva, že nemá závažné ťažkosti s posúdením zlučiteľnosti dotknutej pomoci so spoločným trhom (rozsudok z 15. júna 1993, Matra/Komisia, C-225/91, Zb. s. I-3203, bod 48).

66 Pokiaľ ide po druhé o kontext sporného rozhodnutia, ako vyplýva z bodov 21 až 23 tohto rozsudku, toto rozhodnutie bolo prijaté v nadväznosti na dve iné kladné rozhodnutia, ktoré sa týkali skorších systémov pomoci pre rozhlasové vysielanie v podstate zhodných

so systémom, ktorého sa týka sporné rozhodnutie a ktoré tiež vopred oznámili francúzske úrady Komisii. Sporné rozhodnutie napokon výslovne odkazuje na skutočnosť, že Komisia preskúmala a schválila systém pomoci, ktorý predchádzal systém pomoci, ktorý je predmetom tohto rozhodnutia a ktorý má posledný uvedený systém nahradiť.

67 Táto okolnosť odôvodnila tiež to, že odôvodnenie sporného rozhodnutia je stručné.

68 Osobitné výhrady, ktoré súvisia s porušením povinnosti odôvodnenia a smerujú proti tomuto rozhodnutiu, treba skúmať vzhľadom na tieto upresnenia.

69 Uvedené rozhodnutie je odôvodnené úvahou, podľa ktorej „keďže záväzne určené rozpočtové zdroje neboli zvýšené a keďže príjemcovia týchto podpôr sú rozhlasové stanice s miestnymi poslucháčmi, nezdá sa, že obchod v rámci Spoločenstva je zasiahnutý v miere, ktorá je v rozpore so spoločným záujmom a…, preto výnimku zo zákazu pomoci možno odôvodniť tým, že tento systém naďalej sleduje ciele vo všeobecnom záujme“.

70 Ak aj bezpochyby takéto odôvodnenie je stručné, predsa však z neho môžu jasne a jednoznačne vyplývať dôvody, pre ktoré sa Komisia domnievala, že nemá závažné ťažkosti s posúdením zlučiteľnosti dotknutého systému pomoci so spoločným trhom. Vyplýva z neho totiž, že Komisia dospela k tomuto záveru vychádzajúc zo zásadného dôvodu, že sa nezdá, že by obchod v rámci Spoločenstva mal byť systémom pomoci ovplyvnený v miere, ktorá je v rozpore so spoločným záujmom.

71 Vzhľadom na judikatúru uvedenú v bodoch 63 až 65 tohto rozsudku takéto odôvodnenie so zreteľom na povahu aktu, v ktorom je uvedené, a jeho kontext sa má považovať za dostatočné vzhľadom na povinnosť odôvodnenia, ktorú stanovuje článok 190 ES, pričom otázka dôvodnosti tohto odôvodnenia vôbec nesúvisí s touto povinnosťou.

72 Hoci by bývalo bolo vhodnejšie, aby v odôvodnení sporného rozhodnutia Komisia výslovne identifikovala, ktorá z kategórií výnimiek vymenovaných v článku 92 ods. 3 Zmluvy ES sa uplatnila v prejednávanej veci, a aby opísala okrem iného daň, ktorou sa financuje systém pomoci pre rozhlasové vysielanie, ako to mimochodom urobila vo svojom neskoršom rozhodnutí z 23. júla 2003 o zmene tohto systému, sporné rozhodnutie nemožno zrušiť na základe článku 190 ES z toho dôvodu, že neexistuje takéto osobitné odôvodnenie týchto bodov.

73 Pokiaľ ide konkrétne o výhradu týkajúcu sa neuvedenia kategórie výnimky stanovenej článkom 92 ods. 3 Zmluvy ES, do ktorej patrí predmetný systém pomoci, v odôvodnení sporného rozhodnutia, z textu, podľa ktorého „príjemcovia týchto podpôr sú rozhlasové stanice s miestnymi poslucháčmi“ a „nezdá sa, že obchod v rámci Spoločenstva by mal byť ovplyvnený v miere, ktorá je v rozpore so spoločným záujmom“, implicitne vyplýva že uplatnenou kategóriou výnimky bola kategória podľa článku 92 ods. 3 písm. c) Zmluvy ES, t. j. kategória pomoci určená na uľahčenie rozvoja niektorých činností, t. j. ako to Komisia mimochodom vysvetlila vo svojom rozhodnutí z 23. júla 2003, činnosť miestneho rozhlasového vysielania.

74 Nakoniec, pokiaľ ide o to, že v spornom rozhodnutí neexistuje výslovné odôvodnenie toho, či spôsob financovania dotknutého systému, to znamená daň z reklamy, je zlučiteľný so Zmluvou, tvrdenie o porušení článku 190 Zmluvy ES v každom prípade nemôže byť úspešné, keďže podľa názoru Komisie nebolo treba preskúmať tento bod, pretože táto daň nie je neoddeliteľnou súčasťou dotknutého systému pomoci.

75 Opodstatnenosť tejto tézy však nemôže byť predmetom posúdenia v rámci skúmania výhrady, ktorá sa týka povinnosti odôvodnenia. Teda toto posúdenie bude vykonané neskôr v rámci odpovede na časť prejudiciálnej otázky, ktorá sa týka tvrdenia o nesprávnom právnom posúdení spočívajúcom v tom, že sa v spornom rozhodnutí neskonštatovalo, že daň z reklamy je nezlučiteľná so spoločným trhom.

76 Z uvedeného treba vyvodiť záver, že pokiaľ ide o povinnosť odôvodnenia, zo skúmania položenej otázky nevyplynuli skutočnosti, ktoré by mohli ovplyvniť platnosť sporného rozhodnutia.

O nesprávnom posúdení uvádzaných skutkových okolností, pokiaľ ide o vývoj rozpočtových zdrojov záväzne určených pre systém pomoci pre rozhlasové vysielanie

77 Svojou otázkou, pokiaľ ide o platnosť sporného rozhodnutia vzhľadom na dôvod založený na tom, že rozpočtové zdroje záväzne určené na financovanie predmetného systému pomoci sa nezvýšili, sa vnútroštátny súd pýta Súdneho dvora, či sa spomínané rozhodnutie má považovať za neplatné, keďže jeho odôvodnenie tým, že uvádza, že rozpočtové zdroje záväzne určené pre dotknutú pomoc neboli zvýšené, obsahuje skutkový omyl, pretože uvedené zdroje boli v skutočnosti zvýšené.

78 Z judikatúry vyplýva, že Komisia pri uplatňovaní článku 92 ods. 3 Zmluvy ES disponuje širokou mierou voľnej úvahy, ktorej výkon zahŕňa komplexné hodnotenia ekonomického a sociálneho charakteru, ktoré musia byť vykonané v kontexte Spoločenstva. V tomto rámci sa súdne preskúmanie tohto výkonu voľnej úvahy obmedzuje na overenie dodržania procesných noriem a odôvodnenia, ako aj na preskúmanie vecnej presnosti skutkových zistení a neexistencie nesprávneho právneho posúdenia, zjavného

nesprávneho posúdenia skutkových okolností alebo zneužitia právomoci (pozri najmä rozsudok z 11. septembra 2008, Nemecko a i./Kronofrance, C-75/05 P a C-80/05 P, Zb. s. I-6619, bod 59 a citovanú judikatúru).

79 Treba zdôrazniť, že v prejednávanej veci tvrdenie Komisie, podľa ktorého rozpočtové zdroje záväzne určené na dotknuté pomoci neboli zvýšené, v čase, keď bolo vyslovené, predstavovalo posúdenie budúcich účinkov systému pomoci pre rozhlasové vysielanie, pokiaľ ide najmä o výnos dane z reklamy určený na financovanie FPRV, ktorý slúži na financovanie tejto pomoci.

80 Nie je však relevantné, že neskôr sa potvrdilo, že prostriedky záväzne určené uvedenému fondu zaznamenali určité zvýšenie.

81 Zákonnosť rozhodnutia v oblasti štátnej pomoci, o to viac, keď ide o rozhodnutie o nevznesení námietok voči systému pomoci prijaté na konci fázy predbežného preskúmania upravenej v článku 93 ods. 3 Zmluvy ES, akým je sporné rozhodnutie, je totiž potrebné posudzovať v závislosti od informácií, ktoré mohla mať Komisia k dispozícii v okamihu, keď toto rozhodnutie prijala (pozri v tomto zmysle rozsudok Nuova Agricast, už citovaný, body 54 a 55).

82 Keďže v rámci sporného rozhodnutia Komisia musela posúdiť budúce účinky systému pomoci, hoci tieto účinky nemohla presne predvídať, toto rozhodnutie môže byť zrušené z dôvodu jej posúdenia, podľa ktorého rozpočtové zdroje záväzne určené na dotknuté pomoci sa nezvýšia, len vtedy, ak sa toto posúdenie zdá zjavne nesprávne so zreteľom na informácie, ktorými disponovala Komisia v čase prijatia spomínaného rozhodnutia.

83 Pritom hoci je pravdou, že pokiaľ ide o televíznu reklamu, článok 2 návrhu dekrétu, ktorý sa stal dekrétom č. 97-1263, stanovoval zvýšenie hraníc, v rámci ktorých mohli byť stanovené sadzby zdanenia, treba skonštatovať, že v čase, keď jej bol oznámený dotknutý systém pomoci, tieto sadzby zdanenia ešte len mali byť určené v súlade s článkom 2 tretím odsekom uvedeného návrhu.

84 Okrem toho je nepochybné, že v danom čase veľkosť príjmov z reklamy, ktoré tvoria základ dane z reklamy, ešte takisto nebola známa, a teda bolo ju možné len predvídať.

85 Vzhľadom na takéto premenlivé veličiny, ktoré tvoria toľko neistých okolností, ktoré musela Komisia posúdiť, berúc do úvahy najmä okolnosti uvedené v oznámení o predmetnom systéme pomoci a prípadne informácie, ktoré oznámili vnútroštátne úrady, Súdny dvor nezistil zjavne nesprávne posúdenie predmetných okolností.

86 Z uvedeného treba vyvodiť záver, že pokiaľ ide o nesprávne posúdenie uvádzaných skutkových okolností, zo skúmania položenej otázky nevyplynuli skutočnosti, ktoré by mohli ovplyvniť platnosť sporného rozhodnutia.

O uvádzanom nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o zlučiteľnosť dane z reklamy so Zmluvou

87 Svojou otázkou, pokiaľ ide o platnosť sporného rozhodnutia vzhľadom na posúdenie zlučiteľnosti financovania systému pomoci pre rozhlasové vysielanie zriadeného na obdobie 1998 — 2002 so Zmluvou ES, sa vnútroštátny súd pýta Súdneho dvora, či by spomínané rozhodnutie malo byť vyhlásené za neplatné z dôvodu, že daň z reklamy je

nezlučiteľná so spoločným trhom, keďže je vyberaná aj z rozhlasovej a televíznej reklamy vysielanej zo zahraničia do Francúzska, hoci výnos z tejto reklamy financuje systém pomoci, ktorého jedinými príjemcami sú miestne rozhlasové stanice usadené vo Francúzsku.

88 Ak aj, ako je uvedené v bode 78 tohto rozsudku, Komisia pri uplatňovaní článku 92 ods. 3 Zmluvy ES disponuje širokou mierou voľnej úvahy, táto právomoc má isté hranice, ktorých dodržiavanie podlieha kontrole súdu Spoločenstva.

89 Takto už Súdny dvor rozhodol, že spôsob financovania pomoci môže spôsobiť nezlučiteľnosť celého takto financovaného systému pomoci so spoločným trhom. Preto sa skúmanie pomoci nedá oddeliť od účinkov spôsobu jeho financovania. Naopak, pri skúmaní opatrenia predstavujúceho pomoc Komisia musí nutne zohľadniť spôsob financovania pomoci, ak je neoddeliteľnou súčasťou daného opatrenia (pozri v tomto zmysle najmä rozsudky van Calster a i., už citovaný, bod 49, ako aj z 15. júla 2004, Pearle a i., C-345/02, Zb. s. I-7139, bod 29).

90 V takom prípade musí oznámenie opatrenia pomoci, ktoré stanovuje článok 93 ods. 3 Zmluvy ES, obsahovať aj spôsob financovania tejto pomoci, aby Komisia mohla vykonať preskúmanie na základe úplných informácií. Inak nemožno vylúčiť, že bude za zlučiteľné so spoločným trhom vyhlásené opatrenie pomoci, ktoré by nemohlo byť vyhlásené za zlučiteľné, ak by Komisia mala znalosť o spôsobe jeho financovania (rozsudok van Calster a i., už citovaný, bod 50).

91 V rámci prednesov však Komisia tvrdila, že treba vychádzať zo zásady, že daň, ktorou sa financuje opatrenie pomoci, má členský štát oznámiť, a následne Komisia skúmať len vtedy, ak podľa prvého posúdenia, ktoré musí uskutočniť dotknutý členský štát, existuje konkurenčný vzťah medzi daňovníkmi tejto dane a príjemcami dotknutej pomoci. Keď neexistuje takýto konkurenčný vzťah, potom neexistuje žiaden záujem Spoločenstva na tom, aby členský štát oznámil daň, ktorou sa financuje opatrenie pomoci, a aby ju Komisia preskúmala.

92 Túto tézu treba zamietnuť.

93 Hoci otázka, či existuje konkurenčný vzťah medzi dlžníkmi tejto dane a príjemcami dotknutej pomoci, na ktorej financovanie táto daň slúži, môže byť úplne relevantná v rámci meritórneho preskúmania veci, ktoré vykonáva Komisia, pokiaľ ide o zlučiteľnosť opatrenia pomoci so spoločným trhom, nemôže byť povýšená na dodatočné kritérium, ktoré určuje rozsah povinnosti oznámenia pomoci upraveného článkom 93 ods. 3 Zmluvy ES.

94 Ak existuje daň, ktorá tvorí spôsob financovania takého systému pomoci, aký je vo veci samej, existuje potom nepochybný záujem Spoločenstva na tom, aby členský štát oznámil tento systém vrátane spôsobu financovania, ktorý je jeho neoddeliteľnou súčasťou, aby Komisia mala k dispozícii všetky údaje potrebné na posúdenie zlučiteľnosti tejto pomoci so spoločným trhom, pričom toto posúdenie patrí do jej výlučnej právomoci, ktorej výkon je preskúmateľný súdom Spoločenstva (pozri v tomto zmysle najmä rozsudok z 18. júla 2007, Lucchini, C-119/05, Zb. s. I-6199, bod 52 a citovanú judikatúru).

95 Účinnosť tejto výlučnej právomoci by totiž mohla byť ohrozená, pokiaľ by jej výkon závisel od jednostranného a predbežného posúdenia otázky, či existuje konkurenčný vzťah medzi dlžníkmi tejto dane a príjemcami pomoci financovanej touto daňou, ktoré by vykonával každý členský štát.

96 To platí o to viac v kontexte, do ktorého sa začleňuje systém pomoci a predmetná daň vo veci samej, keďže tento systém sa týka pomoci, ktorej príjemcovia vykonávajú činnosť na trhu, ktorý nemožno považovať za zjavne odlišný od trhu, do ktorého patria daňovníci tejto dane.

97 Odpoveď, ktorú treba dať na otázku existencie konkurenčného vzťahu medzi uvedenými príjemcami pomoci a daňovníkmi, môže v mnohých prípadoch vyvolať diskusiu, ako to preukazuje rozdielnosť stanovísk vyjadrených v rámci tohto prejudiciálneho konania tak v písomných pripomienkach, ako aj v priebehu pojednávania. Takáto odpoveď si totiž vyžaduje dôkladné preskúmanie vlastností dotknutých trhov v rámci meritórnej kontroly opatrenia pomoci, ktorú môže vykonať iba Komisia, pričom uvedená kontrola je preskúmateľná súdom Spoločenstva.

98 Treba určiť, či Komisia mala v každom prípade zohľadniť daň z reklamy pri skúmaní dotknutého systému pomoci z toho dôvodu, že vzhľadom na judikatúru uvedenú v bode 89 tohto rozsudku mala byť považovaná za neoddeliteľnú súčasť systému pomoci pre rozhlasové vysielanie, na ktorého financovanie slúži.

99 Na to, aby daň mohla byť považovaná za neoddeliteľnú súčasť opatrenia, ktoré má charakter pomoci, musí existovať medzi daňou a dotknutou pomocou vzťah záväzného určenia podľa relevantnej vnútroštátnej právnej úpravy v tom zmysle, že výnos z dane je

povinne určený na financovanie pomoci a priamo ovplyvňuje jej výšku a v dôsledku toho aj posúdenie zlučiteľnosti pomoci so spoločným trhom (pozri najmä rozsudok z 15. júna 2006, Air Liquide Industries Belgium, C-393/04 a C-41/05, Zb. s. I-5293, bod 46 a citovanú judikatúru).

100 V prejednávanej veci vyplýva z článkov 3 a 6 dekrétu č. 97-1263, že čistý výnos z dane z reklamy financuje FPRV, z ktorého výbor FPRV vypláca pomoc rozhlasovému vysielaniu. Uvedená daň je osobitne a výlučne vyberaná na financovanie predmetných opatrení pomoci (pozri analogicky rozsudok van Calster a i., už citovaný, bod 55).

101 Tento úzky vzťah, ktorý existuje medzi daňou z reklamy a pomocou, ktorú má financovať, vyplýva okrem iného jasne tak z názvu dekrétu č. 97-1263 „O zavedení parafiškálnej dane v prospech fondu na podporu rozhlasového vysielania“, ako aj z názvov dvoch častí, ktoré obsahuje, a teda z jeho štruktúry, a síce „Zdroje [FPRV]“ a „O priznaní pomoci“.

102 Daň z reklamy má okrem toho podstatne odlišnú povahu od daní, ktorými sa financujú opatrenia pomoci sporné v niektorých veciach, v ktorých Súdny dvor vydal rozsudky, na ktoré poukazuje Komisia a v ktorých Súdny dvor rozhodol tak, že medzi daňou a pomocou neexistoval vzťah záväzného určenia podľa relevantnej vnútroštátnej právnej úpravy (rozsudky z 13. januára 2005, Pape, C-175/02, Zb. s. I-127, ako aj Distribution Casino Francúzsko a i., už citovaný).

103 V uvedených veciach totiž tento záver vychádzal zo zistenia, že na základe relevantnej vnútroštátne právnej úpravy výnos z dotknutej dane priamo neovplyvňoval výšku pomoci.

104 V prejednávanej veci čistý výnos z dane z reklamy je výlučne a v celom rozsahu záväzne určený na financovanie pomoci rozhlasovému vysielaniu, a preto priamo ovplyvňuje jej výšku. Ak je aj pravdou, že túto pomoc prideľuje výbor FPRV, je nepochybné, že tento orgán nemá právomoc záväzne určiť disponibilné fondy na iné účely, ako je táto pomoc.

105 Takto článok 7 dekrétu č. 97-1263 stanovuje, že pomoc v rámci dostupných prostriedkov prideľuje výbor FPRV. Navyše nebolo nepochybné, že iné zdroje fondu FPRV ako tie, ktoré pochádzajú z výnosu z dane z reklamy, sú zanedbateľné.

106 Aj keď je pravdou, že zriaďovacia subvencia a pomoc na vybavenie sú ohraničené a vypočítané v závislosti od vlastných kritérií skúmania, ich výška, ak sa nachádza pod maximálnymi výškami, sa musí stanoviť v rámci výnosu, ktorý sa očakáva z dane z reklamy.

107 Toto je mimochodom ešte zrejmejšie, pokiaľ ide o ročnú subvenciu na prevádzku, ktorá je očividne najvýznamnejším druhom pomoci pre rozhlasové vysielanie, keďže napríklad v roku 2003 sama osebe predstavovala viac ako 96 % celkovej vyplatenej pomoci, ako Régie Networks zdôraznila na pojednávaní bez toho, že by to spochybnil druhý účastník konania.

108 V súlade s článkom 17 dekrétu č. 97-1263 je totiž výška tejto pomoci stanovená podľa sadzobníka vypracovaného výborom FPRV, ktorý zohľadní výnosy z bežnej prevádzky posudzovaného prevádzkovateľa pred odpočítaním režijných nákladov na reklamu.

109 V rámci prednesov však Régie Networks vysvetlila, a opäť bez toho, aby to spochybnil druhý účastník konania, že uvedený sadzobník sa stanovuje v závislosti od zdrojov fondov FPRV zistených v predchádzajúcom roku, od predpokladanej výšky príjmov z dane z reklamy určených v pôvodnom zákone o rozpočte a od prognóz vývoja reklamného trhu.

110 Nakoniec, ak možnosť zvýšenia ročnej subvencie na prevádzku, ktorú stanovuje článok 17 ods. 2 dekrétu č. 97-1263, je ohraničená na 60 %, jej ročné zvýšenie bude tiež závislé, v rámci tejto maximálnej hranice, od disponibilných fondov, a teda v podstate od príjmov alebo prognóz príjmov plynúcich z dane z reklamy.

111 Za týchto podmienok výnos z tejto dane ovplyvňuje výšku pomoci na rozhlasové vysielanie. Priznanie tejto pomoci a vo veľmi veľkej miere aj jej objem totiž závisia od výnosu dane.

112 Z toho treba vyvodiť záver, že daň z reklamy je neoddeliteľnou súčasťou systému pomoci na rozhlasové vysielanie, ktorý má táto daň financovať.

113 Preto Komisia mala nevyhnutne zohľadniť uvedenú daň počas skúmania dotknutého systému pomoci, v prejednávanej veci na základe oznámenia tohto systému v rámci predbežného preskúmania pomoci zavedeného článkom 93 ods. 3 Zmluvy ES.

114 Je však nepochybné, že aj keď uvedený spôsob financovania bol jednoznačne oznámený Komisii, keďže tvoril hlavu I návrhu dekrétu č. 97-1263, Komisia ho neskúmala v rámci konania, ktoré sa skončilo prijatím sporného rozhodnutia. V konaní pred Súdnym dvorom Komisia totiž tvrdila, že takéto skúmanie sa nemuselo vykonať, pretože daň z reklamy nie je neoddeliteľnou súčasťou systému pomoci na rozhlasové vysielanie.

115 Ďalej treba zdôrazniť, že listom z 8. mája 2003 Komisia nesúhlasila so spôsobom financovania zmeneného systému pomoci na rozhlasové vysielanie v podstate zhodným s predmetnou daňou z reklamy vo veci samej, keď usúdila, že uvedený systém je v rozpore so všeobecnou zásadou, ktorú pravidelne opakuje Komisia, pričom ju potvrdil

aj Súdny dvor vo svojom rozsudku z 25. júna 1970, Francúzsko/Komisia (47/69, Zb. s. 487), a podľa ktorej dovážané tovary alebo služby musia byť oslobodené od akejkoľvek parafiškálnej dane určenej na financovanie systému pomoci, ktorej jedinými príjemcami sú vnútroštátne podniky. V liste z 28. júla 2003 Komisia rozhodla o nevznesení námietky voči tomuto systému pomoci len v dôsledku zmeny dotknutého návrhu pomoci tak, že daň, ktorá s nim súvisela, sa odteraz vzťahuje len na reklamné oznamy vysielané z francúzskeho územia.

116 Keďže Komisia pri posúdení súladu predmetného systému pomoci s pravidlami Zmluvy v oblasti štátnej pomoci nezohľadnila spôsob financovania tejto pomoci, hoci spôsob financovania bol neoddeliteľnou súčasťou uvedeného systému, posúdenie zlučiteľnosti uvedeného systému so spoločným trhom bolo nevyhnutne nesprávne.

117 Z toho vyplýva, že z tohto dôvodu treba sporné rozhodnutie vyhlásiť za neplatné.

118 V prípade, že sa sporné rozhodnutie vyhlási za neplatné, francúzska vláda navrhuje, aby Súdny dvor obmedzil časové účinky svojho rozsudku tým, že vylúči z tohto obmedzenia iba podniky, ktoré pred rozsudkom, ktorý má byť vyhlásený, podali žalobu na súd alebo porovnateľnú sťažnosť, pokiaľ ide o výber dane z reklamy.

119 Za rovnakého predpokladu Komisia navrhuje, aby Súdny dvor zachoval účinky rozhodnutia vyhláseného za neplatné, aby nebol spochybnený ani výber daní, ani priznanie pomoci.

120 Na podporu tohto návrhu sa najmä pripomína, že tento systém pomoci bol oznámený a Komisia ho schválila práve tak ako predchádzajúce systémy a bol uplatňovaný počas dlhšieho obdobia. Francúzska vláda sa najmä domnieva, že povinnosť vymáhať dotknuté sumy od fondu FPRV a miestnych rozhlasových staníc za obdobie od roku 1998 až do roku 2002 by mohlo ohroziť finančné prostriedky, ba dokonca aj samotnú existenciu týchto staníc, a mohlo by predstavovať hrozbu pre pluralitu médií.

121 Z tohto hľadiska treba najskôr pripomenúť, že keď to naliehavé dôvody právnej istoty odôvodňujú, Súdny dvor disponuje na základe článku 231 druhého odseku ES, uplatniteľného analogicky tiež v rámci prejudiciálneho konania na základe článku 234 ES, ktorého predmetom je posúdenie platnosti aktov prijatých inštitúciami Európskeho spoločenstva, voľnou úvahou, aby v každom konkrétnom prípade uviedol, ktoré z účinkov tohto aktu musia byť považované za konečné (pozri v tomto zmysle najmä rozsudok z 8. novembra 2001, Silos, C-228/99, Zb. s. I-8401, bod 35 a citovanú judikatúru).

122 V súlade s touto judikatúrou Súdny dvor využil možnosť obmedziť časové účinky určenia neplatnosti právnej úpravy Spoločenstva, keď naliehavé dôvody právnej istoty súvisiace so všetkými záujmami, tak verejnými, ako aj súkromnými, ktoré vstupovali do

hry v dotknutých veciach, bránili tomu, aby bol spochybnený výber alebo platenie peňažných súm uskutočňované na základe tejto právnej úpravy počas obdobia, ktoré predchádzalo deň vyhlásenia tohto rozsudku (pozri najmä rozsudok Silos, už citovaný, bod 36).

123 V prejednávanej veci je jednak nutné konštatovať, že predmetný systém pomoci bol používaný počas piatich rokov a že pomoc na základe tohto systému bola vyplatená mnohokrát a týka sa významnej skupiny hospodárskych subjektov. Okrem toho naliehavé dôvody právnej istoty, na ktoré poukazuje tak francúzska vláda, ako aj Komisia, a najmä okolnosti, že uvedený systém bol oznámený Komisii a že rozhodnutie, na základe ktorého ho Komisia schválila, nebolo napadnuté v konaní pred súdnymi orgánmi Spoločenstva, môžu odôvodniť obmedzenie časových účinkov určenia neplatnosti sporného rozhodnutia.

124 Ďalej treba pripomenúť, že ak Súdny dvor v rámci konania začatého podľa článku 234 ES rozhodne, že akt prijatý inštitúciou Spoločenstva je neplatný, právnym následkom jeho rozhodnutia je zaviazanie príslušných inštitúcií Spoločenstva prijať opatrenia nevyhnutné na odstránenie konštatovanej protiprávnosti, pričom povinnosť podľa článku 233 ES v prípade rozsudku o neplatnosti sa v podobnom prípade uplatní analogicky (pozri najmä rozsudok z 9. septembra 2008, FIAMM a i./Rada a Komisia, C-120/06 P a C-121/06 P, Zb. s. I-6513, bod 123 a citovanú judikatúru).

125 Nakoniec, ako je uvedené v bode 94 tohto rozsudku, Komisia má na základe Zmluvy výlučnú právomoc posúdiť zlučiteľnosť štátnej pomoci so spoločným trhom, pričom toto posúdenie je preskúmateľné súdom Spoločenstva.

126 Preto treba pozastaviť účinky určenia neplatnosti sporného rozhodnutia až do prijatia nového rozhodnutia Komisiou, aby sa jej umožnilo napraviť protiprávnosť určenú v tomto rozsudku. Uvedené účinky sa pozastavujú počas obdobia, ktoré nemôže presiahnuť dva mesiace odo dňa vyhlásenia rozsudku v prípade, že Komisia rozhodne o prijatí nového rozhodnutia v rámci článku 88 ods. 3 ES, a počas primeraného dodatočného obdobia, pokiaľ Komisia rozhodne o začatí konania, ktoré upravuje článok 88 ods. 2 ES.

127 Vzhľadom na uvedené skutočnosti však treba vyhovieť žiadosti francúzskej vlády, aby z takéhoto časového ohraničenia účinkov tohto rozsudku boli vylúčené iba podniky, ktoré pred dňom vyhlásenia tohto rozsudku podali žalobu na súd alebo porovnateľnú sťažnosť, pokiaľ ide o výber dane z reklamy podľa dekrétu č. 97-1263.

128 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že sporné rozhodnutie je neplatné. Účinky určenia neplatnosti tohto rozhodnutia však musia byť pozastavené až do prijatia nového rozhodnutia Komisiou na základe článku 88 ES. Uvedené účinky sa pozastavujú počas obdobia, ktoré nemôže presiahnuť dva mesiace odo dňa vyhlásenia tohto rozsudku v prípade, ak Komisia rozhodne o prijatí nového rozhodnutia v rámci článku 88 ods. 3 ES, a počas primeraného

dodatočného obdobia, pokiaľ Komisia rozhodne o začatí konania, ktoré upravuje článok 88 ods. 2 ES. Z daného časového ohraničenia účinkov tohto rozsudku sú vylúčené iba podniky, ktoré pred dňom vyhlásenia tohto rozsudku podali žalobu na súd alebo porovnateľnú sťažnosť, pokiaľ ide o výber dane z reklamy, ktorú zaviedol článok 1 dekrétu č. 97-1263.

O trovách

129 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Rozhodnutie Komisie Európskych spoločenstiev z 10. novembra 1997 o nevznesení námietok proti zmene systému pomoci v prospech miestnych rozhlasových staníc (štátna pomoc č. N 679/97 — Francúzsko) je neplatné.

Účinky určenia neplatnosti uvedeného rozhodnutia Komisie Európskych spoločenstiev z 10. novembra 1997 musia byť pozastavené až do prijatia nového rozhodnutia Komisiou na základe článku 88 ES. Uvedené účinky sa pozastavujú počas obdobia, ktoré nemôže presiahnuť dva mesiace odo dňa vyhlásenia tohto rozsudku v prípade, ak Komisia rozhodne o prijatí nového rozhodnutia v rámci článku 88 ods. 3 ES, a počas primeraného dodatočného obdobia, pokiaľ Komisia rozhodne o začatí konania, ktoré upravuje článok 88 ods. 2 ES. Z daného časového ohraničenia účinkov tohto rozsudku sú vylúčené iba podniky, ktoré pred dňom vyhlásenia tohto rozsudku podali žalobu na súd alebo porovnateľnú žiadosť, pokiaľ ide o výber parafiškálnej dane z reklamy šírenej rozhlasovým a televíznym vysielaním, ktorá bola zavedená článkom 1 dekrétu č. 97-1263 z 29. decembra 1997 o zavedení parafiškálnej dane v prospech fondu na podporu rozhlasového vysielania.

Podpisy